

Να βλέπουμε τα καλά που έχει ο άλλος.

Γερόντισσα Φιλοθέη, καθηγουμένη του Ι.Ησυχαστηρίου του Γενεσίου της Θεοτόκου.

Ένα ζήτημα, για το οποίο μου μίλησε κάποια αδελφή, βρίσκω ότι είναι πολύ αξιόλογο και θα μας ωφελήσει πάρα πολύ το να το συζητήσουμε. Είπε ότι ενοχλείται υπερβολικά από κάποια αδυναμία ή κακή συνήθεια, αν θυμάμαι καλά, ενός γνωστού προσώπου της, και ενώ κάνει πολλή προσπάθεια να το ξεπεράσει, δεν τα καταφέρνει και υποφέρει ως εκ τούτου πολύ.

Και αυτό, νομίζω, είναι πάρα πολύ σύνηθες, σε όλους μας συμβαίνει, να μας ενοχλούν κάποια κουσούρια, κάποια χούγια, κάποιες αδυναμίες, κάποια μη καλά στοιχεία, που εντοπίζουμε εμείς στους ανθρώπους. Και εδώ δεν παίρνουμε σωστή στάση και, χωρίς να το καταλάβουμε, γινόμαστε τελικά εμείς θύματα του εαυτού μας και δεν βοηθάμε καθόλου, ούτε τον άλλο ούτε τον εαυτό μας.

Εδώ θα αφήσουμε τον Πάτερ (Συμεών) να μας λύσει το πρόβλημα, να μας πει όλη την αλήθεια, για να τοποθετηθούμε και εμείς πιο σωστά. Είπε, λοιπόν, ο Πάτερ σε μια ομιλία στις 20 Φεβρουαρίου του 1994:

«Ο λόγος που βλέπουμε τα ελαττώματα στους άλλους, δεν είναι διότι έχουμε τη συνήθεια όταν είναι για τους άλλους να μην τους λυπούμαστε και να τα εξογκώνουμε· όχι. Περιφρουρούμε έτσι τον εαυτό

μας. Όσο περισσότερο εξουθενώσεις τον άλλο, όσο περισσότερο ταπεινώσεις τον άλλο, όσο περισσότερο παραθεωρήσεις τον άλλο, όσο περισσότερο λες “ε, τι είναι αυτός...”, όσο περισσότερο σκέπτεσαι έτσι για τον άλλο, τόσο ασφαλίζεις το δικό σου εγώ, τη δική σου δικαιοσύνη, την πεποίθηση ότι εσύ είσαι το κάτι άλλο».

Όπως μας λέει ο Πάτερ, πάρα πολλές φορές το πρόβλημα ξεκινάει από δω: Όλοι μας έχουμε σχηματίσει μια ιδέα για τον εαυτό μας· πιστεύουμε ότι εμείς είμαστε το κάτι άλλο και όλοι οι άλλοι είναι υποδεέστεροι από μας. Γι' αυτό καθόμαστε και βρίσκουμε όλα τα κουσούρια τους, ναι.

Ο Πάτερ πολλές φορές μας εξήγησε πρακτικά πώς μπορούμε να βοηθηθούμε σ' αυτή την περίπτωση. Μας έχει πει ότι είναι πάρα πολύ καλό να μη βλέπουμε τα μη καλά, να μη βλέπουμε τα στραβά και τα ενοχλητικά στους άλλους· να βλέπουμε τα καλά στοιχεία που έχει ο άλλος. Όσο αρνητισμό να βγάζει εκείνη την ώρα, όση κακία να βγάζει, κάπου έχει και θεϊκές ρίζες ο άνθρωπος και οπωσδήποτε έχει και καλά.

Δεν υπάρχει περίπτωση κάποιος άνθρωπος να είναι μόνο κακός. Κανένας δεν είναι κακός. Στο βάθος είμαστε όλοι άγγελοι, όλοι έχουμε θεϊκές ρίζες. Όλοι είμαστε εικόνα και ομοίωση Χριστού. Επομένως, ποιος ξέρει τι έφταιξε και σ' αυτόν, τι συνετέλεσε στη ζωή του, πώς έφτασε σ' αυτό το σημείο που έφτασε και συμπεριφέρεται ο ταλαίπωρος όπως συμπεριφέρεται. Αλλά αν κάνουμε εμείς μια προσπάθεια να δούμε τα καλά του, θα δείτε πόσα θα ανακαλύψουμε.

Κάντε ένα πείραμα να δείτε· στην οικογένειά σας, στα παιδιά σας, στον σύζυγο, στους συγγενείς. Θα βρείτε πάρα πολλά καλά στοιχεία, και θα αλλάξει αμέσως η διάθεσή σας. Και αυτό να το κάνετε με οποιονδήποτε άνθρωπο. Μόλις δείτε ότι κάποιος σας επιτίθεται, σταθείτε ένα λεπτό, συγκεντρωθείτε και πείτε «για, να δω τι καλά στοιχεία έχει αυτός».

Τελικά καταλήγουμε, νομίζω, στον παράγοντα αγάπη. Να φτάσει η ψυχή να αγαπήσει τον αδελφό, «τον πλησίον ως σεαυτόν» (Ματθ. 22:39), μάλιστα· όχι απλώς να τον αγαπά, αλλά όπως τον εαυτό μας να αγαπούμε τους άλλους. Και αυτό είναι εντολή του Χριστού. Δεν μπορούμε αλλιώς ούτε να μπούμε στη θέση του ούτε να δικαιο-λογήσουμε τα σφάλματά του ούτε να του συμπεριφερθούμε με κάποια επιείκεια.

Ερώτηση : Ένας άσχετος με την πνευματική ζωή άνθρωπος, ένας άνθρωπος τέλος πάντων με κάποια πολύ χτυπητά λάθη, δεν υπάρχει φόβος να εκμεταλλευτεί τη στάση τη δική μας, τη στάση της αγάπης, και να ερμηνεύσει την όλη στάση μας σαν αποδοχή από μέρους μας ότι αυτός έχει δίκαιο και εμείς άδικο και να αποθρασυνθεί και να συμπεριφέρεται ακόμη χειρότερα;

Γερόντισσα Φ: Δεν παθαίνει, ξέρετε, η αγάπη· η αγάπη η αληθινή δεν παθαίνει τίποτε, και να μη μετανιώνουμε για την αγάπη που θα δείχνουμε· αν την εκμεταλλευτεί ο άλλος, δικό του πρόβλημα. Το θέμα είναι τι θα κάνουμε εμείς. Εμείς αγαπούμε ειλικρινά, εμείς δίνουμε την ψυχή μας, είμαστε τακτοποιημένοι κατενώπιον Θεού; Αυτό μετράει. Το τι θα κάνει ο άλλος, δεν είμαστε εμείς που θα το κρίνουμε. Έχουμε τον Θεό μπροστά μας, έχουμε τους αγίους μας, αυτοί αναλαμβάνουν για τον καθένα.

Να προσευχόμαστε, αδελφές, να προσευχόμαστε. Και η σωστή προσευχή, η αληθινή, η καρδιακή προσευχή φτάνει στον άλλο. Αν δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο, να προσευχηθούμε ή μάλλον το πρώτο που πρέπει να κάνουμε είναι να προσευχηθούμε. Και καθώς προσεύχεται με πολύ καημό η ψυχή, αλλάζει αισθήματα ο άλλος, χωρίς να το καταλάβει. Και λέει: «Τι έγινε τώρα, πώς έγινε»; Ε, να, αυτή η ταπεινή, αυτή η απλή προσευχή είχε, πώς να πω, αντίκτυπο.

Από το βιβλίο: Φιλοθέης μοναχής, Προσεγγίζοντας τη διδαχή του πατρός Συμεών. Συνάξεις κυριών. Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2016, σελ. 123-143 (αποσπάσματα).

Στο βιβλίο αυτό η Γερόντισσα Φιλοθέη (του Ι. Γυν. Ησυχαστηρίου “Το Γενέσιον της Θεοτόκου” Πανοράματος Θεσσαλονίκης) είχε ως οδηγό τη διδαχή τού μακαριστού π. Συμεών Κραγιοπούλου, ο οποίος υπήρξε μέχρι την κοίμησή του (30.9.2015) ο πνευματικός πατέρας του Ι. Ησυχαστηρίου.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>